

De liefde als labyrint

THEATER ★★★☆☆

Betrayal

Platform 0090 & Mesut Arslan. Gezien in Antwerpen, Bourla, 24/4. 8>9 mei 't Arsenaal Mechelen.

Met *Bedrog* schreef de Britse toneelacteur Harold Pinter in 1978 een stuk dat start met het slot en besluit met de start: *forward to the past*. Daartussen speelt zich de neer- en opgang van een overspelige liefde af. Emma heeft iets met Jerry, de beste vriend van haar man Robbert. Robbert weet dat al vier jaar voordat Jerry weet dat Robbert het weet. En toch vallen er geen gewonden.

Een reflectie over tijd? Regisseur Mesut Arslan laat in *Betrayal* veeleer de ruimte spreken. Hij plaatst het stuk in een installatie van Lawrence Malstaf. Met de klok mee, of tegen de klok in, draaien negen vrijstaande wanden van gaasdoek zich traag in een veelvoud van constellaties. Liefde wordt een levend labyrint van in- en uitsluiting, naast elkaar praten, intieme nabijheid of plotse claustrofobie. Het verleden klapt achter de hielen van de acteurs

Het decor is een installatie. © rr

dicht als een slot, en de toekomst opent zich op een kier. Of andersom. De mogelijkheden lijken eindeloos. Zelf sta je ertussen, zonder zitje. Je kan kiezen om Lotte Heijtenis (Emma), Thomas Proksch (Jerry) en Dennis Dieter (Robbert) dichtbij te laten komen, of ze op een afstand te houden.

Dat doen zij ook met elkaar: voor zichzelf dialogeren met de blik op oneindig, of dan toch direct contact zoeken, desnoods met de slappe lach. Arslan zoekt de verborgen ijsberg onder Pinters replieken niet in de stiltes, maar in de posities en de verplaatsing: tijd als ruimte.

Wellicht wil Arslan dat het onder je vel kruipt, maar de Engelse voertaal houdt veel tegen. Zo blijft *Betrayal* vooral een mooi vormgegeven idee over relaties: zoals liefde alle afstand overwint, ligt in haar nabijheid ook al de verwijdering.

WOUTER HILLAERT

DS 29/04/2014